

ABONAMENTELE

Pentru Sibiiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

 $\frac{1}{4}$ an 10 franci, $\frac{1}{2}$ an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oară 6 cr. a treia-oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

la dnul Carol Schuler în București, strada Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Din Munți.

„În munți e libertatea“ — cânta Murășianu imitând pe Schiller; și în munții noștri am avut garanții pentru libertatea noastră. Azi — nu-i fără sistem seria de măsuri cu care acești munți sunt binecuvântați spre paguba lor și-a noastră de administrația statului....

Să fim luători aminte de ce se petrece în munți.

Un nou simptom al celor-ce se petrec acolo este atât de important, încât ne-am decis a-i da azi primul loc în ziarul nostru.

Avem adecă înainte-ne raportul pe anul școlar 1894—95 asupra școlăie elementare de stat pentru copii și copile din Abrud. Datele, ce acest raport le cuprinde sunt de interes. Elevii și elevele române, care au cercetat școala aceasta, sunt 57 față de 196 de naționalitate maghiară. Procentul dat de poporarea română este mare: mai mult de o pătrime de elevi sunt Români.

Faptul acesta a înveselit mult și pe directorul școlăie, dl Béla Molnár, care se pronunță asupra faptului acestuia în următorul chip vrednic de atențiunea tuturor:

„Ca evenimente îmbucurătoare privitor la viața internă a școlăilor noastre, ținem de lipsă a aminti următoarele: Deși instrucția și-a putut lua începutul abia în jumătatea a doua a lunii lui Noemvrie, totuși și din cele mai depărtate ținuturi ne-au adus elevii la școală, și anume toți dela unu până la celalalt, Români după limbă, ceea-ce dovedește din deajuns, că școala noastră de stat va împlini o nobilă chemare nu numai culturală, ci și din punct de vedere național!“

Comentariul este de prisos; se spune lămurit că misiunea națională, deci des-naționalizatoare, a școlăie este deja atât de evidentă, încât viitorul ei, poate să devină frumos, mângâios pentru „patrioți“.

Not trebuie să ne întrebăm însă: care este contraponul pe care îl opunem noi? Ce face administrația noastră bisericească-școlară pentru-ca aceste stări să fie paralizate oferindu-se elevilor o in-

strucție, care să facă superfluă școala maghiară?

Din raportul directorului vedem că elevii și elevele greco-orientale nu au avut nici baremi un catechet precum au avut cei greco-catolici, deși aceștia au fost mai puțini. Faptul este caracteristic pentru administrația bisericii greco-orientale, care tocmai în acest centru a fost — de pașalic; tocmai aici, unde maghiarismul și-a ales de obiect al agresiunii sale Abrudul și Zlatna, tocmai aici — clasice neorindueli... Abrud-Satul rămâne cinci ani vacant până se ajungă a fi pus sub o administrație provisorie, după-ce s'au găsit credincioși, care au parăsit legea lor; Abrudul întreg alege un protopop și centrul nu vrea — căci are el nepoatele sale; Zlatna alege și centrul nu vrea, căci are el patimele sale infecte...

De colo progres, dela noi nimicirea condițiilor de progres; eată raportul, care indică și măsura patriotismului....

Dacă Munții își prețuesc demnitatea lor ei trebuie să vuisască, și să se cutremure cei-ce-au uitat ce au fost ei, și nu știu, nu pricep ce îngrijire merită ei.

Când vor începe?...

Pecătosul dela Gherla. E culmea nemerniciei ce a făcută erăși pecătosul episcop dela Gherla. În „Dreptatea“ cetim adecă, că „la invitarea Bistrițenilor, ca să vină la sfințenia bisericii lor Szabo János, ar fi răspuns, că nu va merge, pe motivul, că aceasta ar fi o demonstrațiune din partea lui față cu comitele suprem (?), care ar fi pus multe pedeci Românilor ca să nu poată cumpăra biserica“.

Va să zică până aici a ajuns nemernicia acestui pecătos episcop, care și pe Miron îl întrece în slugărnicia lui „patriotică“ față cu sbirii guvernului. Și totuși inteligența și preoțimea diecesei Gherlei pân acum n'a aflat de lipsă să înceapă o acțiune comună și energică în contra acestui nevrednic prelat, care de atâtea-ori și-a insultat națiunea și biserica sa în chipul cel mai murdar... Întrădevăr trebuie să ne mirăm, cum acest simbrăș a rămas ferit de urgia poporului.

„Chestia valahă.“ Un individ, cu numele Kovács Albert, despre care între altele se știe că este membru al sfatului șovinistilor din Sándor utca, și încă aderent,

înlocat al logicianului conte Apponyi Albert a publicat patru articoli în „Neuzeit Ujság“, în cari spune prostii despre — chestiunea valahă... Am fi trecut asupra lor la ordinea zilei, dacă ele n'ar fi îndemnat pe organul ministrului-president din Austria, să se pronunțe asupra lor. „Presse“ adecă într'unul din numerii cei mai noi spune despre acești articoli, că „sunt produsul celui mai detestabil șovinism, care vrea să maghiarizeze cu brutalitate și violență, exercitate pe contul naționalităților nemaghiare“. Înregistrarea acestor șire ne-a îndemnat să pomenim și despre articolii lui Kovács Albert, care pentru rezolvarea chestiei române recomandă temnițele...

Voci de presă

despre

congresul naționalităților.

„Alianța naționalităților“, acesta este titlul prim-articolului din „Deutsches Volksblatt“ dela 21 August, pe care îl dăm și noi aci în traducere:

Primim dela un aprig anteluptător al poporului român, următorul articol, privitor la congresul naționalităților de curând ținut în Budapesta: Ceea-ce naționalitățile din Austria nu au putut face cu toate concesiunile date lor, aceea s'a întâmplat în Ungaria sub puternicia presiune a politice de maghiarizare de tot nesilit și ca de sine: un congres al naționalităților, încheierea unei alianțe cu un program de luptă contra atotputerniciei maghiare. Acest congres, conchemat la Budapesta, vre-o câteva ore de Viena și în fața lumii civilizate, n'a putut fi suprimat numai așa de adreptul, deși întreaga presă maghiară, în frunte cu organele regimului („Nemzet“, „Pesti Hirlap“, „Pesti Napló“) s'au declarat furtunos și categoric contra permisiunii. Ținerea congresului s'a permis mai numai în urma vizitei la Ischl a ministrului de interne Perczel. Și astfel Români și Slavii din Ungaria au ajuns în poziția de a-și exprima comunitatea lor națională de interese față de hegemonia panmaghiară cu atâta precizie, încât nu lasă nimica de dorit. E bine poate să facem unele contemplațiuni, deși fugitive, asupra chestiunii naționalităților din Ungaria în raport cu aceeași chestiune în Austria, din punct de vedere al unității de stat. Dela începutul dualismului, va să zică timp de 28 de ani, praxa și felul de gândire a Ungurilor asupra politice naționalităților a fost privit din partea german-liberalilor aus-

triaci ca cea mai cuminte soluțiune a acestei chestiuni, per eminentiam însemnată. Ani mulți de-arindul întreaga presă jidovească din țeară și din străinătate a stat în serviciul politice de maghiarizare. Pe toate coardele li-s'a cântat Maghiarilor imnuri de laudă pentru repunerea naționalităților „dușmane statului“. Românii erau consecuent timbrați de „irredentiști“, Sârbii și Slovaci de „panslavisti“ și „omladiniști“, pentru-ca în chipul acesta să ușureze Ungurilor „contopirea națională“ a acestor popoare. Ori-ce mișcare politică a naționalităților nemaghiare, era consecuent retăcută de presa jidovească din Viena, ca nu cumva să se poată naște vre-o îndoeală asupra reușitei politice de maghiarizare. Această virtuositățe în tăcere, întorochiare și calumniare, se părea un timp oare-care că are încăvta rezultat, deoarece multe cercuri începeau într'adevăr să creadă, că nu opun mare rezistență utopiei maghiarisării. Deodată însă apare în Viena deputațiunea română în masă. Aceasta a venit ca o bombă și a nimicit cu o singură lovitură întreagă rețeaua de minciuni a presei jidovești. Dela aparițiunea acestei deputațiuni și dela multe evenimente cari s'au succedat, nu se mai putea tăgădui existența unei chestiuni a naționalităților în Ungaria. Și acum, când în Bulgaria a fost omorât Stambulov, acum, când deputațiunea bulgară conferează în Petersburg cu domni Pobodonoscev, într'un timp, când în Macedonia ferbe ca într'un cazan, — Românii și Slavii din Ungaria țin congresul la Budapesta! Asta de sigur e întemplant — cu toate acestea însă o rază de lumină ese din acest congres, care ne arată înspăimântătorul abis, care este între Maghiari și între Slavi și Români.

Contrastul între maghiarime și naționalitățile, are un astfel de caracter amenințător, încât ar fi o curată nebunie de a mai voi să ignorezi cu intențiune aceste stări faptime. Volnicile, întreaga presă jidovească, precum și tăcerea ei de moarte, nu au fost în stare să prezente politica de maghiarizare ca „având șanse“, ear' pe naționalități ca liniștite și mulțumite. Energia și curagiul de luptă a popoarelor nemaghiare — presidentul congresului, dl Pop de Băsești eșise numai cu vre-o câteva zile din temnița din Vaț — ne dă cea mai bună dovadă despre stările nesănătoase și putredă din Ungaria. Tendința folilor jidovești, de a prezenta congresul ca pe un op al unor „exaltații politice“, precum și încercarea de a îndrepta în contra congresului o mână de „protestanți“ plătiți, sunt atât de miserabile, încât într'adevăr ar trebui să rzi cu hohot de ele, dacă stările n'ar fi atât de serioase. Patimile ațitate ale Românilor, Slo-

vacilor, Sârbilor și Croaților contra volniciei, formează pentru întregul imperiu, din punct de vedere al politice orientale, primejdii, peste cari nu poți trece numai așa cu una cu două la ordinea zilei. Ori-ce cunoscător ade-vărat al stărilor din Ungaria va trebui să admită, că între astfel de împregiurări politice interne, în virtegiul valurilor de patimi naționale, nesocotite de maghiarism, așure și vaza imperiului. Ori-ce mijloace de mulcomire sunt zadarnice și tocmai tactica folilor jidovești poartă în mare parte vina, că astăzi chestia naționalităților din Ungaria amenință cele mai vitale interese ale monarhiei.

În fața înverșanatelor lupte ale naționalităților din Ungaria, precum și în fața luptelor analoge domitoare în Austria, ori-ce patriot adevărat nuse poate desbăra de un sentiment dureros și totdeodată deprimator, când cugetă la viitorul monarhiei. Un înțeles profund zace în vorbirea rostită nu demult de Dr. Lueger: „Dualismul a fost pentru monarhia noastră cel mai mare pericol!“ Dacă în anul 1867, în locul legăturilor laxă ale dualismului, s'ar fi împărțit imperiul după marile lui granițe etnografice în individualități autonome egale și acestea le-ar fi cuprins apoi într'un stat federativ organic și unit astăzi în toată monarhia, n'ar exista de bună-seamă o chestiune a naționalităților. O constituție federativă, care fiecărui popor îi asigură suveranitate, pe lângă aceasta apoi să poarte toate semnele unui stat unitar, posedând un regim central, un parlament central, — o astfel de constituție a fost, este și va rămâne singura posibilitate serioasă diplomatică de a deslega odată pentru totdeauna și dincolo și dincoace chestiunea naționalităților, pentru-ca să-i asigure întregul imperiu liniștea internă și să-i promoveze progresul cultural.

Dualismul de loc n'a corăspuns tainicelor planuri ale amicilor sei austriaci, de a-i rupe gâtul chestiunii naționalităților. El a făcut — e vădit — în loc de unul două state de naționalități; în nici unul dintr-aceste două state încă nu s'a rezolvat chestiunea naționalităților, din contră el a produs pericole permanente pentru întreaga monarhie. În Austria, dela dualism încoace, s'a încercat în diferite chipuri rezolvarea chestiunii naționalităților; însă toate aceste nișuite au suferit naufragiu și trebuia să se întemplete așa, deoarece-ce a desconsiderat adevărata ființă a acestor lupte. Nici dominațiunea german-liberalilor, nici feudalismul lui Hohenwart a așa numitelor „individualități istoric-politice“ nu a fost de natură de a rezolva chestiunea. Causa principală însă în întreagă această confușiune zace în așa numitul „drept

FOIȚA „TRIBUNEL“

Dela „adunarea generală“ din Blaj.

(Impresii și judecăți).

IV.

Idealul literar în Asociațiune — nu a existat și nu există; altfel tendințele de a-l ajunge ar fi produs mult mai multe opere și mai ales altfel de opere; și în lipsa lung dăinuitoare de asemenea gândire literară, oamenii par'că începuseră a crede, că nici nu are să mai fie altfel.

Dar' eată că o serie de tineri, care se ocupă cu literatura și cari pricep cum se face ea, s'au gândit că lucrurile totuși ar pute să se schimbe.

Ce ușor li-ar fi fost, ca ei să desvlească un ideal de lucrare! Ce ușor să tragă planuri pe mulți ani înainte! Și de sigur bune planuri...

Dar' la ce?

La ce să ceri mult, când și puținul cerut nu-i sigur că va fi oferit?

S'au făcut așadar' numai două propuneri literare, dar' asupra lor s'a stăruit mult și cu oare-care succes.

Ântăia este următoarea:

„Secretarul prim al „Asociațiunii“ face în fiecare an câte un raport general despre literatura română produsă pe teritoriul Ungariei;

„aceste raporturi oficiale ale „Asociațiunii“ se ceteșc în adunările generale, se discută și se tipăresc în foaia „Asociațiunii“ împreună cu observările esențiale făcute de adunare;

„în aceste raporturi „Asociațiunea“ se pronunță definitiv și asupra chestiei: care a fost în anul, asupra căruia se raportează cea mai bună operă românească tipărită și acestei opere adunarea generală îi conferă, pe baza raportului oficial, un premiu.

Această propunere este o ruptură din următorul cerc de idei:

„Asociațiunea“ are să facă literatură periodică pentru popor, pentru clasa inteligentă a lui și să promoveze și — putem zice — literatura mare:

Pentru popor: să se scrie și să se vînză pe prețuri mici broșuri folositoare.

Pentru inteligență: să se facă din „Transilvania“ o foaie științifică de prima forță, ce ar fi de-a joasă.

Literatura mare să se încurajeze — ca mijloc permanent, care nu exclude alte premii incidentale, — prin câte un premiu anual dat todeauna celei mai bune cărți apărute (propunerea tinerimii).

Dacă „Asociațiunea“ face atâtea literatură — bine făcută, este suficient; și mijloacele ei pot fi într'aceea cruțate și sporite, până-ce sistematic adăugându-se problemele literare, ea ar lărgi, călcând sigur, lucrările cerute de public, de nație — nu de pildă de protecției comitetului.*

„Asociațiunea“ nu poate fi privită ca norocoasă societate literară și culturală, dacă nu va face în hotărul culturii literatură necesară nouă în stadiul în care ne aflăm. Și pentru acest stadiu ideile de mai

* Impartiali fiind, trebuie să notăm un cas de refuz, obținut de un raport puțin favorabil al Drului Crișan, reșosatul profesor.

sus cred că sunt cele mai practice. Ele satisfac și poporul și inteligența înrolată ca membri în „Asociațiune“ — și pe autori; cine are opere ca Date istorice — meargă la Academie, unde ele pot fi apreciate mai corect.*

În acest cerc de idei, tinerimea a dat loc — pentru adunări — unei discuții literare, care s'ar face pe temeiul raportului general al secretarului asupra literaturii pe câte un an trecut. Cu această idee i-a venit în ajutor comite ului, care declarase odată că nu a putut găsi modalitatea de a discuta în adunările generale chestiile literare. Ei bine, eată o modalitate găsită de tinerime, și — creată ea e cea mai bună. De ce? Într'un astfel de raport se pot marca toate chestiile literare produse la noi; se poate arăta întreg orizontul intelectual, pe care nația a fost capabilă să-l îmbrățișeze într'un an; și, din acest punct de vedere, o poezie eminentă ori un articol de ziar științific este un fapt literar egal de important și merită a fi și el înregistrat; se pot face apoi evidente curentele ce domnesc la noi și ele pot fi apreciate obiectiv, în mod istoric arătându-li-se originea, în mod practic arătându-li-se oportunitatea etc. Cele mai superioare puncte critice de vedere pot fi aplicate și vieții noastre literare.

* Sași a. invocat cu același mod sprigulul Academiei din Viena. — Încă o observa: Este curios, că raportul pe temeiul căruia s'a admis publicarea — nu s'a publicat; nu se știe a cui voce ia în fața istoriei istoriografiei responsabilitatea pentru publicare, căci ea nu se poate da tuturor, când nu toți membrii din comitet au putut avea o judecată în chestie! Toate societățile, și Academia-Română, publică astfel de păreri în analele lor; noi — de ce nu?

Nu-i important ca în adunările noastre așa ceva să se discute? Nu-i chestie de ne-onoare literară, ca noi să nu facem ce fac alții? Aiurea alții fac (în Germania de pildă) raporturi anuale de acest fel și anume și despre noi și noi pe ale noastre să le neglijăm chiar atât de mult?

Și mai departe — nu va fi înălțător în demn de muncă, când un autor ia în mijlocul aplauselor adunării, în aplausul națiunii, premiul cuvenit? Nu-i ridică conștiința și nu-i potentează zelul de muncă? Să te știi că ai făcut într'un an cea mai bună lucrare, să fii recunoscut în mod festiv că ai făcut o bună lucrare — este un motor de natură „antică“, dar' este ceva ce la noi să nu se poată introduce?

De aici propunerea, care a fost predata comitetului ca ea să fie executată pe cât va pute.

Pentru același scop a fost predata comitetului și a doua propunere votată de adunare, pe care o reproduc și aici.

„Foaia „Asociațiunii“ își continuă aparițiunea, având a fi redactată potrivit următoarelor reguli: 1. Ea va da de aici înainte precumpănitoare atențiune acelor studii, cari pot mijloci o pricepere exactă a proceselor sociale ce se petrec în sinul popoarelor, și în special în sinul poporului nostru (Sociologie, Economie națională, Drept, Statistică, Etnografie etc.) 2. Pe lângă subînțeleasa cultivare asiduă și consecventă*) a istoriei ro-

*) Era necesar să se zică, pentru-că în vreme ce Datele istorice sunt publicate, din Viena, care vrea să scrie o istorie a școlăie române nu este ajutat, dar' ar face, se pare, o mi bună ispravă. D.

mâne politice, — culturale și literare a poporului din Ungaria și Ardeal, foaia va cuprinde notițe extinse despre tot ce se publică relativ la viața noastră în trecut și present, fie în opere singuractice, fie în publicațiuni periodice. Publicațiile societăților erudite maghiare, săsești și austriace să fie mai ales bine cetite și exploatate. (Századok, Ungarische Revue, Erdélyi Múzeum etc. etc.) 3. Părții critice a publicației acesteia i-se dă o atenție deosebită, această parte de muncă fiind menită a înlesni lucrarea secretarului I., servind ca izvor pentru raportul anual asupra literaturii noastre. 4. În ea nu se va mai publica nici o lucrare, fie chiar cetită în „Asociație“, dacă aceea nu este de o valoare superioară, și deplin sau intrucăvta originală. 5. Redactorul foii, ajutat în mod oficial de comitet, își dă silința a-și constitui dintre membrii „Asociațiunii“ un comitet auxiliar da redacțiune, și a-și asigura colaborarea membrilor, cari nu trăiesc aproape de reședința comitetului.“

Aceste două propuneri au fost votate de adunare. Trebuie să remarcăm, că atât în comisiunea, care a discutat aceste propuneri, cât și în adunarea generală — Dr. Alexandru Grama a fost cel care le-a apreciat mai întâiu și cu dragoste de-a vedea ivindu-se o lucrare mai aventată literară; omul condeului li-le-a prețuit mai întâi și glasul lui le-a ajutat de sigur mult ca să obțină unanimitatea.

Și el — nu-i un tânăr, el a apreciat obiectiv valoarea lor.

D.

istoric. Căci — purcezend dela diploma din Octombrie — dacă li-s-a restabilit Maghiarilor dreptul lor istoric, atunci nici Cehilor nu se poate disputa prin nici o sofismă dreptul lor istoric, pe câtă vreme există dualismul.

Un federalism însă, pe baza acestor „pergamente îngălbenite”, ar fi egal cu a expune fără cruțare pe mai multe milioane de Germani de alte naționalități pentru restabilirea regatului medieval cu granițele lui etnografice absolut volnice, ar însemna așadar a duce la extrem lupta naționalităților.

Maghiarii stau față cu naționalitățile „lor” încă pe baza sistemului lui Bach. Și chiar dacă ar ave ei de gând, să facă naționalităților unele concesiuni limbistice, ceea ce e foarte puțin favorabil, totuși această politică a lui Taaffe ar fi imposibil să dea alte rezultate ca în Austria: Locul de luptă s’ar strămuta simplu de pe strade și din străinătate în parlamentul din Budapesta; contras-tul însă mai curând ar crește decât ar scădea. Din programul alianței naționalităților transpiră un aer de tot federalistic, abandonază legea naționalităților ca pe una ce nu poate îndestuli pe naționalități, chiar dacă s’ar executa întocmai, pretinde pentru fiecare naționalitate un ministru național etc. — Trebuie să trecă și Ungaria, în chestiunea naționalităților, prin toate acele faze, prin cari a trecut Austria dela Bach și până astăzi? Aceasta într’adevăr ar fi o curată nebunie! Pentru soluțiunea definitivă a tuturor acestor chestiuni nu există decât un singur mijloc serios diplomatic și acesta este: introducerea federalismului în întreaga monarhia pe baza deschi-linirii naționalităților după marile lor granițe etnografice.

Hipocritul demascat.

Oradea-mare, 26 Aug. 1895.

Onorată Redacțiune!

De multă vreme sîntem siliți a petrece cu atențiune dureroasă fatala evoluțiune a unor persoane în detrimentul bisericii noastre, și spre rușinea națiunii române.

E destul să signalisăm atîta, și alusiunea aceasta ne duce direct și fără incun-giur în saloanele seminarului român gr.-cat. înalt de pietatea părinților nostri: „*Tineri-mei române*”.

Aici gîsim pe abatele canonic Dr. Aug. Luran, căci numai la el se potrivește alusiunea făcută.

De mult studiez eu această natură, din punct de vedere moral-psihologic, și multă siliță ‘mi-am dat să-i arăt în anumite cazuri, că rău și în direcție falsă lucrează, și că procedând pe această cale ajunge în labirintul confu-siunii de idei, de unde nu este mîntuire, nici reîntoarcere.

Și omul meu nu-și vine în fire, nu as-cultă de sfaturile bune, și urmarea e, că a ajuns prea departe pe calea confusiunilor compromițitoare.

De neamul seu, de națiunea sa, vrea să se lapede, sîvîrșind pe zi ce merge fapte nemature, cari în viața politică a popoarelor înseamnă trădare.

Și când îl află „în flagranti”, se pune pe declarațiuni, cari îl confundă și îl cobor și mai adînc în disprețul opinii-nii publice.

Așa a fost cu afacerea gimnasiului din Beiuș, așa cu debutările lui prin „*Magyar*

Állam”, așa cu chestia limbii române în in-ternatul de sub direcțiunea d-sale, așa cu ne-buneasca d-sale iritațiune în contra Blajului și așa pe toată linia.

Și pentru-ce aceasta?

Foarte simplu de explicat. Totdeauna a vrut și vrea să servească la doi domni, și la mai mulți, deși știe, că asta nu se poate.

Nu mai acelaia nu servește, căruia este chemat să servească.

De aici confusiunea, de aici contra-zicerile, de aici derutarea totală a d-sale.

Ar fi chemat să servească biserica gre-co-cat. Această sfîntă biserică, în viața reală e tot una cu poporul român de această religione.

După-ce abatele canonic a văzut, că mîna puternicilor se viră cu puterea politiceii în viața națională a poporului român, prin sfîntele așezăminte bisericești: a abandonat simplaminte cauza poporului român, și mas-cându-se cu spiritul catolicismului, a servit cauza dușmanilor națiunii române, bu-cinînd „catolicism” și tradînd „româ-nismul”.

El a luat parte la toate banchetele „*ti-sza*”-iste, la toate întrunirile, unde se lucra fără sfîșală la desființarea culturii naționale a poporului român.

Te cuprindea scîrbă și indignațiune, când spunea din gură prin numitele banchete, că „un catolic bun”, „nu poate fi patriot rău” — ceea ce a repetat în public, și când cu pro-cesul preotului din Bocsig, în Budapesta.

Va să zică, canonicul-abate Dr. Luran se profesează „catolic bun” și „patriot bun”, între aplausele lui Tisza Kálmán și Horváth Gyula.

Dar’ ce are a face „patriotismul” basat pe principiile „catolicismului”, cu patriotismul aplaudat de Tisza Kálmán și Horváth Gyula.

Sau este catolic sincer și credincios: și prin urmare combate „întreg” sistemul poli-tic pseudo-patriotic al guvernelor liberale francmasonice; sau este politic-patriot în sen-sul lui Tisza Kálmán — Horváth Gyula — Rezey Szilvusz — Szabó János: și atunci cum, cu ce drept cutezi a te înfrunșea cu penele catoli-cismului, corbulă?

Privește în Austria, unde în fruntea culturii popoarelor stă episcopatul întreg împreună cu clerul și împreună cu toți factorii conducători ai acelor po-poare.

Acolo catolicismul nu e mască, ci e sis-tem de viață politică, care conform principii-lor morale-evangelice, pretinde egalitate de drepturi politice, pentru popoarele, cari alcă-tuiesc statul. Acolo catolicismul nu este paliu, care învelește tradarea de neam, ci este steaua cerească, care conduce popoarele în luptele lor sfînte pentru libertate, egalitate, cultură națională.

În Ungaria, catolici la la Samassa, Lau-ran, Szabó, Bubic, Rezey Szilvusz, etc. (se nu-ți amintim pe cei de tristă memorie: Hay-nald, Lipovniczky etc.) — cu falanga mireană, tot de natura lor, sînt cauza de au ajuns lu-curile la atîta destrăbălare.

Și acum, când sîntem în ora a unspre-zecea, vine „catolicul” Luran, și spre scan-dalisarea țerii își pune umărașul la carul aces-tui guvern!

O tempora, o mores!

Când îl strîmtoară Românii se profesa de Român, dar’ eac’ așa, „ad modum”, lăsându-și porțiță de fugă, ca atunci, când politicienii ocărmitori îi vor cere samă, să poată zice cu fariseul din Sf. Scriptură: „eu nu sînt ca ceilalți păcătoși”.

Așa a umblat servind la doi domni, și nici pe unul nu l-a îndestulit, ci din contră după-ce amîndoi l-au cunoscut, amîndoi l-au urit și disprețuit.

Poporul român îl cunoaște deja și vede în el un „sbiciul lui Dumnezeu”, care va fi trimis pe capul nostru, ca o pedeapsă dure-roasă, la la Miron, sau Szabó Jancsi. Apere bunul Dumnezeu!

Dar’ ce-i cu ultima scăpare a hipocrisiei? Ce-i cu catolicismul?

Acum, când îi stă înaintea mitra episco-pească din Lugoj „de... nu-i dracul atît de negru, cum e zugrăvit. Dar’ ce gîndiți cîs-tiți stăpîni liberali... nu-s eu chiar așa de intransigent, precum m’am arătat, când din șanțurile catolicismului trăgeam în neamul meu, când cu masca „patriotismului catolic” încercam să-mi justific tradarea de neam.

Of nu! cîs-tiți stăpîni! Mitra, mitruța, scumpa, draga..., și vedeți, eu sînt în stare să plesnesc în față și conștiința catolică a Ungariei întregi!

Așa a eșit în „*Magyar Állam*”, în nrii 184 și 187, din August a. c., unde cu îndatî-natele d-sale declarațiuni, acum însă în fa-valorul căsătoriei civile, cu o ușu-rință păcătoasă întinde mîna de ajutor guver-nului destructiv, spre introducerea legilor sale blăstămate, numite legi de politică biseri-cească.

Clerul romano-catolic a fost amar sur-prins și desamăgit, și de atunci nu trece zi, în care să nu capete câte o lecție bună dela apărătorii „catolicismului”, uneltit acum de dl Luran în vîenătoare pentru mitră.

Așa în nr. 189—1895 din „*M. Á.*” zice un „catolic credincios” la adresa „catolicului”—mitră—vîenător, următoarele:

„De altfel principiile dlui Dr. Luran sînt atît de obscure, încît în ce privește această însușire a lor, întrec pe toate cele de până acuma; ear’ de altă parte nu l-am puté dojeni pe acela, carele din doctrina dlui Dr. Luran ar deduce, că aici, (în seriarea dlui Luran) e vorba de tradarea dreptu-riilor și principiilor credinței bisericești, (catolice)”.

Fapt trist e, că abatele-canonic, abătîndu-se dela doctrina bisericii catolice, acum, în această epocă fatală, între aceste jurstări atît de critice pentru viața bisericii creștine, a declarat în ajunul forțării legale a căsătoriei civile: „că în Ungaria se pot încheia căsă-torii valide, fără de observarea condițiunilor puse de canoanele tridentine, și aceste căsă-torii, astfel încheiate, vor avé caracter sacra-mental”. Tesă scandalosă, condamnată, con-trară învțăturilor bisericii catolice. Vă pu-teți închipui deci indignațiunea clerului ro-mano-catolic.

Noi Românii l-am cunoscut de mult, și știm ce înseamnă „catolicismul” în gura lui Luran, Szabó, precum și „ortodoxia” în gura lui Miron și sateliții lor.

Acum îl cunosc și romano-catolicii!

Și acest om cutează să atace sfîntele noastre instituțiuni din Blaj, de cari ni-e le-

gat sufletul și inima, și din cari singur mai respiră viață religioasă-culturală, poporul ro-mân greco-catolic. Blajul mai susține nimbul „unirii”, și-o justifică, pe când acești: Jancsi Guszt, Pituk Béla o au discreditat până la rușine.

Acest fariseu a cutezat să atace pre-țuita noastră foaie „*Unirea*”, acuzându-o, că atacă pe episcop, „care este pus de Spiritul Sfânt a ocărmit biserica lui D-zeu”.

Ce hipocrisie detestabilă se ascunde în această acuză. Eu imput grav „*Unirii*”, pentru-ce nu l-au dăscălit după merit pentru această impertinență? Sau doară nu știți, la „*Unire*”, că aici un hipocrit voia să spele fărădelegile celuialt hipocrit?

Vorba era de Excelentismul, Ilustrisi-mul și Reverendisimul domn Ioan Szabó.

Și ce are de-a face sublima doctrină a Sf. Scripturi, cu fărădelegile acestui păcătoș? Cine și când l-a atacat pe episcopul Gher-lei, pentru-că își ocărmit biserica în spi-ritul lui Christos? Nime, nici-odată. Ci a fost și este atacat, chiar pentru-că fiind el pus de Spiritul Sfânt a guverna biserica, el stăruiește cu toată puterea a fi numai sbiciul lui Dumnezeu asupra dieceșei sale. Ce face cu clerul? ce face cu clericii? ce face cu pre-parandia dieceșană și cu bieții studenți pe-dagogi? Cine e corțelul de frunte al guver-nului? Cine scrie clerului, în epistole private, spre terorizare, că „interesele dieceșei noas-tre sînt strîns legate de interesele guvernului, sînt identice cu ele... de aceea aștept să votez cu candidatul înaltu- lui guvern”!

Așadar:

Interesele dieceșei de Gherla sînt strîns legate, sînt identice cu interesele înaltului guvern:

Atqui: interesele înaltului guvern se arată în realizarea proiectelor numite de po-litica bisericească, cari proiecte, — parte legi votate, — țintesc de-adreptul la destrucțiunea bisericii catolice;

Ergo: interesele dieceșei de Gherla nu pot fi altceva, decât destrucțiunea bisericii catolice.

Dar’ pentru astfel de guvernare l-a rînduit Spiritul Sfânt pe Szabó János în Gherla? Să coopereze în mod atît de fă-țiș și direct în contra intereselor bisericii lui Christos?

Ecceurget Deus! Înaltă-te metropolie sfîntă! până nu-i tîrziu, nu lăsați ca astfel de hipocriți să discrediteze, să rușineze, să zădărnicească puterea măreață, ce ni-au dat bunul Dumnezeu în zile grele, pentru-că tot în zile grele să ne fie pavăză, scut și lumină conducătoare în luptele noastre sfînte pentru cultura religioasă-morală și națională a po-porului român.

Vé rog, on. Redacțiune, ca numărul „*Tribunei*”, în care veți publica aceste rîn-duri, împreună cu nrii amintiți din „*Magyar Állam*”, să-i trimiteți într-o fașie de-adreptul la Eminența Sa cardinalul Rampolla, în Vatican, ca să iee notiță despre aceste prea triste stări de lucruri, și să se îndemne a cerca și mai adînc, și când vor descoperi în-treaga infecție Szabó-Lauraniană, să curățe Sionul românesc de hipocriți și de vînzători...

Român gr.-cat.

CORESPONDENȚA

„TRIBUNEI”.

Câmpeni, 25 Iulie v. 1895.

Prin știrile din „*Munții-Apuseni*”, cu-prinse în cronică „*Tribunei*” nr. 163—1895, ‘mi-se atribuesc unele neajunsuri, referitoare la învțămentul în unele școale și la starea necorespunzătoare a unor edificii școlare din protopresbiteratul Câmpenilor.

Cine făurește aceste știri și cu ce le adeverește nu se spune.

Este dureros, când astfel de indivizi și în așa chip dau în vileag lucruri neadeverate, precum e și în cazul de față, ceea-ce voiu arăta.

În Lăzești nici nu există comună bi-sericească școlară, ci este afiliată; asemenea comuna bisericească numită Scărișoară nu există. În Certege, Vidra-medie și So-hodol n’au fost cercetate prelegerile de vre-un inspector școlar reg. nici edificiile lor școlare n’au fost cercetate pînă în prezent din partea vre-unei autorități școlare. Mai mult, — cele din Certege și Sohodol au fost aflate corespunzătoare, fiind vizitate în anii de mai nainte, precum ‘mi-au descoperit di-rectorii școlari. Un frate al meu este învță-tor calificat din 1871 și este stabilit defi-nitiv, în mod legal din 1878 în comuna bise-ricească Gârda-de-jos, și eu sînt protopop din 1835 și tot eu l-am instituit! Multă răutate. Un nepot al meu a fost aplicat în Sohodol ca învțător provisor, în lipsa de concurenți calificați ori de alți indivi-zi mai calificați decât el, dar’ nu de mine, ci de cei chemați. Însă și acest nepot are 4 clase gimnasiale și cu această pregătire poate propune într-o școală elemen-tară, neaflîndu-se alt învțător cu mai bună pregătire. În Certege a fost învțător provi-sor parochial de acolo Constantin Cothigel, care este om calificat. În Vidra-medie a fost aplicat ca învțător provisor un absol-vent de 6 clase gimnasiale și de cursul teo-logic ordinar.

Referitor la întregirea de parochii, cu simonie, nici nu reflectez, pentru-că casuri speciale nu se arată și nici o parochie nu s’a întregit în afară de prescriesele legii, în care cas singur ar avé loc simonia.

Despre aceste stări răspund ori-cînd!

Și totuși față de aceste stări se află un Român și poate un preot să mă atace pe mine și apoi a îndemna și îndreptăți pe ne-milosul Wlassics, ca să înlocuească școalele noastre cu școale de stat, cari altcum, dupe lege, se pot înființa și fără-ca școalele noastre să fie necorespunzătoare.

După aceste ori-cine va ajunge la ju-decata: că autorul știrilor din Munții-Apuseni trebuie să fie un reuțacios sau un ignorant.

Romul Furdui, protopop.

Raportul general

al societății de lectură „*Inocențiu M. Clain*” a teologilor din Blaj pe anul școlar 1894/95 (Urmare).

Societatea de lectură „*Inocențiu M. Clain*” a fost totdeauna sub patronatul metropolitului gr.-cat. de Alba-Iulia și Făgăraș. Cu moartea fericitului metropolit Vancea, ea rămîne o fană și aproape trei ani de-arîndul poartă o haina de doliu. Însă rugăciunile membrilor ei unite cu ale întreg clerului și poporului român sînt ascultate la Tronul providen-ț divine, D-zeu îi trimite un alt Părinte bun și nobil în persoana Excelenței Sale Dr. Victor Mihályi de Apșa. Și acum în mijloc bucuriei și iubilării generale, societatea noastră ține a doua zi de Rusaliu o sedință festivă din incidentul instalării noului metropolit, care ocazie solemnă se pune societatea sub patronatul metropolitului. Ședința a avut următorul program: „Cuvînt de deschide-re” de Mihail Hodoran, președintele so-cietății. 2. „Imn occasional” de E. Sabo. 3. „Carmen festum”, odă de Generoso, predată de P. Bota. 4. „Causa stagnării în literatura română”, disertațiune de Moise Brumboiu. 5. „*Ovidiu*”, scena V., actul V., (monolog), predat de M. Ilieș. 6. „În pămînt”, cor. bărb. de I. Murășanu, executat de teologi. 7. „Odă occasională” de E. Sabo. 8. „Dela mare” de I. Murășanu, solo de M. Jivanca. 9. Dialog de Schiller (Hoții)”, predat de V. Giargiu și V. Varga. 10. „Eu mă duc codrul românesc” de I. Murășanu, executat de teologi. La ședința aceasta afară de I. P. S. Sa metropolitul au luat parte și corpul profesoral și alte persoane distinse din loc. Bunul metro-polit se îndură preagrațios și primi patro-natul societății, la ce a fost rugat anume în cuvîntul de deschidere.

În bibliotecă încă s’au făcut unele îmbunătățiri. S’au procurat multe opuri de lectură apărute de curînd.

Daelius.

O excursiune.

Căldură africană și . Duminecă! O ne-fericire mai mare nici să-mi închipuesc nu puteam și dreptul vorbind, invidiam din inimă ordinea socială lipsită de genă, care permite cetățenilor „liberi și impertinenți” din pustie-tățile Nubiei, să poarte costumuri atît de puțin costisitoare și atît de puțin igienice ca al lor... Noi am trecut de mult peste acest „grad de cultură”, ear’ alții între cari și Oc-tăvut al nostru afirmă, că nici n’am ajuns încă pînă la această „perfectie socială”, dar’ în curînd avem să ajungem...

Ce să facem însă pînă atunci, căci pro-gresul în această direcție e cam anevoios. Spuneți o idee bună, o idee care să ne mîntuească de — căldură!

Idee? Apoi dacă de idei e vorba, avem noi și o mie, și încă care de care mai genială... Dar’ ce naiba?... De sigur căldura poartă vina, că astăzi... nici o idee! Dorinți am fi avut fiecare câte un milion. Ermil de pîlă ar fi dorit, ca întreg Sibiul să fie un basen plin de apă rece; casele așa cum sînt zidite acum să steie în... apă, ear’ noi pe Bretter, în veranda caselelei „*Habermann*”, la masa noas-tră obișnuită să consumăm obligatele „șni-turi” de — înghețate, și înaintea noastră să se plimbe, adică pardon, să înnoate publicul...

Noi ceilalți am aderat la această do-rință a genialului nostru amic, afară de Cornel, care doria o mică și la pîtere neces-țială schimbare: ca publicul să fie compus

numai din — dame mai tinere decât fragoda vîrstă de 30 ani...

Cu asta s’a spart solidaritatea. S’a in-sinuat al doilea „cetățean nemulțumit”, nu mai puțin genialul nostru amic Octăvut? El avea dorinți cu mult mai puțin pre-tentive; el ar fi vrut să fie... un pom verde, ori dacă nu să poată, atunci cel puțin... chibritelniță... și apoi de noi ceilalți puțin îi pîsa, el a scăpat de belea.

Rînd pe rînd și-a spus fiecare dorința. Eu am fost cel de pe urmă; eu aș fi dorit să fiu internat pentru ziua de astăzi în vre-o — temniță, într-o celulă răcoroasă, suterană...

— Am găsit! zise Ermil.

— Ce? temnița?

— Ba, idee!

— Idee!! idee!!! idee!!!! strigarăm cu toții.

— Mergem la Ocna, în saline; acolo ești ca într-o temniță mare, suterană, și ce e principal — nu arde soarele...

— Nu arde soarele! — bravo! — și plecaram la gară.

La Ocna am ajuns așa, că ne-am urcat într’un cupeu de clasa a II-a, unde nesimțiam ca într-o baie de săruri și în mijlocul în-jurăturilor adresate aceluia care a propus excursiunea, trenul s’a pus în mișcare ear’ peste o jum. oră s’a oprit; când s’a oprit eram la Ocna.

Cu noi împreună a plecat o societate de dame și domni, în Ocna era o altă ase-menea societate, și împreună am format o

mare societate, destinată pentru câteva ore de întemnițare.

Cu frica lui D-zeu și cu mult *cuvagiu* civic, am coborît în saline. Înainte un con-ducător ocnaș, apoi un domn și o damă în șir lung. Fiecare cu facile în mîna, cu o manta de pînză pe spate, și cu sinistrul gînd a temerii de moarte. În măsura în care coboream scările, perdeam curajul. Răceala morții o simțiam în umedele coridoare, tăiate în sare, unde lumina abia licuitoare, a facili-lor din mîni nu putea să împrășteie întunere-cul infernal.

Multe scări umede am coborît, pînă-ce am ajuns la larg, pe un coridor lat, care în-cungiura în formă de galerie o sală uriașă cu pereți de sare. De aici mai coborîrăm câteva scări și am ajuns în sala uriașă, unde ne oprîrăm în fața unui altar primitiv, cu o cruce de lemn simplu, cu două luminări în-aintea crucii. Damele propuseră să plecăm îndrît; era prea rece și mai ales cruciulița de lemn și cele două luminări dinaintea ei făceau să simțim răceala mai mult...

Cățiva înși mai cu inima în dinți, au insistat să ne coborîm și mai adînc. Damele s’au oprit acolo, ear’ noi am mers înainte. Am ajuns într-o altă sală, tot așa de mare și tot atît de înfiorător de rece... Pe mine m’a caprîns un sentiment ciudat, un amestec de frică și de durere. Mă simțiam într-o mare și înfiorătoare temniță... și parcă eram le-gat în fere, am stat locului nemișcat... Din gîndurile mele sinistre o lumină mare m’a deșteptat; în mijlocul întunerecului se înălța

P. T. publicului din Sibiu s-a recomandat pentru instrucțiune temeinică:

În limba franceză,

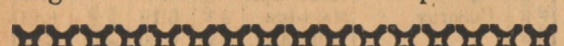
atât pentru începători, cât și pentru înaintați, un Francez, profesor (bachelier ès Lettres de la faculté de Paris);

În limba engleză,

soția acestuia care și-a făcut studiile engleze la St. Hildas College în Londra, și a fost în decurs de mai mulți ani la școale din capitale activă în resortul acesta, precum și ca profesoară la pian.

Conversațiune în ambe limbile. Instrucțiunea la pian. Elevii din afară se primesc la cerere în pension. [2553] 2-3

Detalii str. Cismădiei nr. 55, etagiul I. între orele 4—6 după amiază.

Două cărți folositoare

pentru țăranul român

au apărut tocmai și se află de vânzare în librăria Institutului Tipografic T. Liviu Albini, Sibiu, strada Măcelarilor 21:

INDREPTAR PRACTIC

IN

ECONOMIA RURALĂ

compus de

cel 12 preoți întemnițați în Cluj.

Prețul 1 fl. v. a.

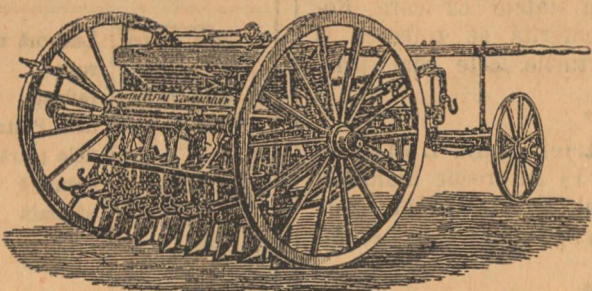
COMASĂRIILE

de

Elia Dopp.

Prețul 40 cr. v. a.

Pentru porto postal câte 5 cr. mai mult.

Pentru agricultură!

Mașini curățitoare de mazărice și neghină (Triere)

Mașini de sămănat în rinduri

Teascuri de vin și poame

Sfirmitoare de poame și struguri

Tăietoare de nutreț — Tăietoare de napi

Se află în deposit la

ANDREIU RIEGER,

Prima fabrică ardeleană de mașini agricole și turnătorie de fer.

SIBIU.

[2546] 2-12

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI”.

1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. **Pipăruș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Tein legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Colăcărul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Floca a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărătnicul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Blăntăm de mamă.** Legenda populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica** de Bojena Nemeș, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarnik. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 8 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Gatrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 6 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franceză de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Cenușoara.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un peșteră îndărătnică.** Novela de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Frietonul meu Vântură-Teasă.** Din poveștile californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpăratoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Orăului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoica.** Din fantaziile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamă!** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantaziile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Șărcăuț.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Măscu-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peana aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bre Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărăgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonie Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Fosacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Musalin păcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. **Roma invinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Perodi. Tradusă de I. L. Caragiadi. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Milioi.** Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Elena Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preoților tot vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic T. L. Albini, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI ȘI BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit de cuverte, cerneală, recuise de scris, ceară de pecetluit etc.

Comande din afară se efectuează repede.

Bilete de vizită după plac și cerere

Mare deposit de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină de epistole cu plicuri în casete.

EDITURA „TRIBUNEI” ȘI A „FOII POPORULUI”.

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Biblioteca populară a „Tribunei”

Dicționar
român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Măcelarilor 21.

Librărie românească în Sibiu

Strada Măcelarilor 21.